

บทที่ 4

บทสรุป

ความมุ่งหมายของการวิจัยนี้ เพื่อเปรียบเทียบสัดส่วนการผลิตครู ประธานศึกษาตอนปลายและมัธยมศึกษาตอนต้น และหาทิศทางแนวโน้ม การเลือกวิชา เอกและวิชาโทของนักเรียนครูกัญ โดยตั้งสมมติฐานว่า สัดส่วน การผลิตครูประธานศึกษานี้ยังคงรักษาอัตราเดิม ไม่ทรงกับสัดส่วนความต้องการครูรายวิชาต่าง ๆ ในระดับประธานศึกษาตอนปลายและมัธยมศึกษาตอนต้น

การวิจัยครั้งนี้ใช้ระเบียบวิธีวิจัยเชิงบรรยาย โดยการสำรวจเอกสาร ระเบียนผลการเรียนสะสมของนักเรียนครูกัญภาคปกติจากวิทยาลัยครุฑ์ทำการสอน ระดับประธานศึกษานี้ยังคงรักษาอัตราเดิม 28 แห่ง ตั้งแต่ปีการศึกษา 2510 ถึง 2516 และรวมจำนวนโรงเรียนที่มีขนาดโรงเรียนต่าง ๆ ในระดับ ประธานศึกษาตอนปลายและมัธยมศึกษาตอนต้น จากแผนกสถิติของกระทรวงศึกษาธิการและกระทรวงมหาดไทย

นำข้อมูลทั้งหมดมาวิเคราะห์หาทิศทางแนวโน้มการเลือกวิชา เอกและวิชาโท คุณวิธีสมการกำลังสองน้อยที่สุด การกระจายรอยละของการผลิตครู ประธานศึกษานี้ยังคงรักษาอัตราเดิม 28 แห่ง ตั้งแต่ปีการศึกษา 2510 ถึง 2516 และรวมจำนวนโรงเรียนที่มีขนาดโรงเรียนต่าง ๆ ในระดับ ประธานศึกษาตอนปลาย มัธยมศึกษาตอนต้น ประธานศึกษาตอนปลายรวมกับมัธยมศึกษาตอนต้น โดยการวิเคราะห์หลักสูตรของกระทรวงศึกษาธิการ ฉบับพุทธศักราช 2503 นำค่าการกระจายรอยละของการผลิตครูกับความต้องการครูรายวิชาต่าง ๆ มาทดสอบหาความสอดคล้องด้วยค่าไคสแควร์

ข้อคณพบ

ผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลพบฯ

1. แนวโน้มสัดส่วนของนักเรียนครูที่เรียนภาษาไทย, สังคมศึกษา อนุบาลและเด็กเล็ก เป็นวิชาเอกในอคีมีสัดส่วนเพิ่มขึ้นกว่าเดิมเรื่อยๆ ในขณะที่สัดส่วนของนักเรียนครูที่เรียนภาษาอังกฤษ, คณิตศาสตร์, วิทยาศาสตร์ และคหกรรมศาสตร์ เป็นวิชาเอกในอคีมีสัดส่วนลดลงกว่าเดิมเรื่อยๆ

2. แนวโน้มสัดส่วนของนักเรียนครูที่เรียนภาษาอังกฤษ, คหกรรมศาสตร์, เกษตรกรรม, ศิลปศึกษา, หัตถศึกษา และงานประดิษฐ์ เป็นวิชาโทในอคีมีสัดส่วนเพิ่มขึ้นกว่าเดิมเรื่อยๆ ในขณะที่สัดส่วนของนักเรียนครูที่เรียนภาษาไทย, สังคมศึกษา, คณิตศาสตร์ และวิทยาศาสตร์ เป็นวิชาโทในอคีมีสัดส่วนลดลงกว่าเดิมเรื่อยๆ

3. แนวโน้มสัดส่วนของนักเรียนครูที่เรียนวิชาภาษาอังกฤษ, คหกรรมศาสตร์, เกษตรกรรม, อนุบาลและเด็กเล็ก, ศิลปศึกษา, หัตถศึกษา และงานประดิษฐ์ เป็นวิชาเอกและวิชาโทในอคีมีสัดส่วนเพิ่มขึ้นกว่าเดิมเรื่อยๆ ในขณะที่สัดส่วนของนักเรียนครูที่เรียนวิชาภาษาไทย, สังคมศึกษา, คณิตศาสตร์ และวิทยาศาสตร์ เป็นวิชาเอกและวิชาโทในอคีมีสัดส่วนลดลงกว่าเดิมเรื่อยๆ

4. เมื่อพิจารณาการผลิตครุภัณฑ์ความต้องการครุภบฯ

4.1 เมื่อพิจารณาหมวดศิลปศึกษา ใช้ครุภัณฑ์สาขาวิชาศิลปศึกษา คณศรีศึกษา และนาฏศิลป์ หมวดหัตถศึกษาหรือศิลปปัจฉนิช ใช้ครุภัณฑ์สาขาวิชา เกษตรกรรม, คหกรรมศาสตร์, หัตถศึกษาและงานประดิษฐ์ โดยเน้นไปแต่ละหมวดให้มีครุภัณฑ์สาขาวิชาเท่านั้น pragya ผลักดันนี้

4.1.1 การผลิตครุภัณฑ์ความต้องการศึกษาชั้นสูง มีสัดส่วนทางกับความต้องการครุภัณฑ์รายวิชาต่างๆ ในระดับประถมศึกษาตอนปลาย ($\frac{4}{2} \times .05$) ด้านนักเรียนครูที่สำเร็จแล้วไปปฏิบัติงานครูในโรงเรียนประถมศึกษา ตอนปลายเท่านั้น

4.1.2 การผลิตครูประภากศน์ยืดหยุ่นวิชาการศึกษาชั้นสูง มีสัดส่วนไม่ต่างกับความต้องการครูรายวิชาทาง ๆ ในระดับมัธยมศึกษาตอนตนอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 ถ้านักเรียนครูที่สำเร็จแล้ว ไปปฏิบัติงานครูในโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนตนเท่านั้น กล่าวคือ การผลิตครูภาษาไทย, สังคมศึกษา, ศิลป์ศึกษา, เกษตรกรรม, คหกรรมศาสตร์ และหัตถศึกษา มีสัดส่วนเกินความต้องการ ในขณะที่การผลิตครูภาษาอังกฤษ, คณิตศาสตร์, วิทยาศาสตร์, นาฏศิลป์, ดนตรีศึกษา และงานประดิษฐ์ มีสัดส่วนน้อยกว่าความต้องการ

4.1.3 การผลิตครูประภากศน์ยืดหยุ่นวิชาการศึกษาชั้นสูง มีสัดส่วนต่างกับความต้องการครูรายวิชาทาง ๆ ในระดับประถมศึกษาตอนปลายรวมกับมัธยมศึกษาตอนตน ($p < .05$) ถ้านักเรียนครูที่สำเร็จแล้วไปปฏิบัติงานครูในโรงเรียนประถมศึกษาตอนปลายและมัธยมศึกษาตอนตน

4.2 เมื่อพิจารณาร่วมจำนวนครูทั้งหมดศิลป์ศึกษา, หมวดหัตถศึกษา หรือศิลป์ปฏิบัติ ปราการภูผลดังนี้

4.2.1 การผลิตครูประภากศน์ยืดหยุ่นวิชาการศึกษาชั้นสูง มีสัดส่วนต่างกับความต้องการครูรายวิชาทาง ๆ ในระดับประถมศึกษาตอนปลาย ($p < .05$) ถ้านักเรียนครูที่สำเร็จแล้วไปปฏิบัติงานครูในโรงเรียนประถมศึกษาตอนปลายเท่านั้น

4.2.2 การผลิตครูประภากศน์ยืดหยุ่นวิชาการศึกษาชั้นสูง มีสัดส่วนไม่ต่างกับความต้องการครูรายวิชาทาง ๆ ในระดับมัธยมศึกษาตอนตนอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 ถ้านักเรียนครูที่สำเร็จแล้วไปปฏิบัติงานครูในโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนตนเท่านั้น กล่าวคือ การผลิตครูภาษาไทย, สังคมศึกษา และหมวดศิลป์ปฏิบัติ มีสัดส่วนเกินความต้องการ ในขณะที่การผลิตครูภาษาอังกฤษ, คณิตศาสตร์, วิทยาศาสตร์ และหมวดศิลป์ศึกษา มีสัดส่วนน้อยกว่าความต้องการ

4.2.3 การผลิตครุประภากนีบัตรวิชาการศึกษาชั้นสูง
มีสัดส่วนทรงกับความต้องการครุร้ายวิชาต่าง ๆ ในระดับประณีตศึกษาตอนปลาย
รวมกับมัธยมศึกษาตอนต้น (p < .05) ล้านักเรียนครุที่สำเร็จแล้วไปปฏิบัติ
งานครุในระดับประณีตศึกษาตอนปลายและมัธยมศึกษาตอนต้น

สรุป

จากข้อมูลทั้งหมด สรุปรวมได้ว่า การผลิตครุประภากนีบัตรวิชา
การศึกษาชั้นสูง มีสัดส่วนไม่ทรงกับความต้องการครุร้ายวิชาต่าง ๆ ในระดับ
มัธยมศึกษาตอนต้นอย่างมีนัยสำคัญ เพราะการผลิตครุภาษาไทย, สังคมศึกษา^{ศิลป์},
คณิตศาสตร์, เกษตรกรรม, คหกรรมศาสตร์ และหัตถศึกษา มีสัดส่วนเกินความ
ต้องการในขณะที่การผลิตครุภาษาอังกฤษ, คณิตศาสตร์, วิทยาศาสตร์, นาฏศิลป์,
คณตรีศึกษา และงานประดิษฐ์ มีสัดส่วนน้อยกว่าความต้องการ

ขอเสนอแนะ

1. ในการวิจัยครั้งนี้ เราไม่สามารถหาทิศทางของแนวโน้มได้ทุกวิชา
เพราเมื่อข้อมูลไม่เพียงพอ ได้แก่วิชาเอกคณตรีศึกษา, เกษตรกรรม, บรรณาธิคณศาสตร์,
นาฏศิลป์, วิชาโภคนตรีศึกษา, บรรณาธิคณศาสตร์, อุบลฯ และเศรีสุข
นาฏศิลป์ และวิชาที่เป็นหังวิชาเอกและวิชาโท คณตรีศึกษา, บรรณาธิคณศาสตร์,
นาฏศิลป์ คั้นนควิจัยหาทิศทางแนวโน้มของวิชาดังกล่าวในอนาคต

2. ควรจะศึกษาหาสาเหตุที่ทำให้นักเรียนเลือกเรียนวิชาคณิตศาสตร์
เป็นวิชาเอกหรือวิชาโท เป็นเหตุทำให้มีสัดส่วนน้อยกว่าความต้องการ และยัง^{มีแนวโน้มของสัดส่วนการผลิตลดลงอีกด้วย}

3. ควรศึกษาหาลู่ทางสนับสนุนให้นักเรียนเลือกเรียนวิชาคณิตศาสตร์
และวิทยาศาสตร์เป็นวิชาเอกและวิชาโทให้มากขึ้น

4. ควรมีการศึกษาวิจัยที่เกี่ยวกับการผลิตครุร้ายวิชาต่าง ๆ และ
ความต้องการครุร้ายวิชาต่าง ๆ ในเชิงปริมาณ